

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาไทย แบบสร้าง เสริม สะสมประสบการณ์ภาษา

Development of Thai Language Achievement on Reading and Writing Using the Teaching Model of Creating, Supplementing and Accumulating Language Experience

สมจิต จันท์ฉาย* สุภาวดี อรนนต์ กิตติยา ทองเชื้อ และสุนิสา นิลศรี

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

*janjai083@gmail.com

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ในการวิจัยนี้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถม - ศึกษปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้าง เสริม สะสมประสบการณ์ภาษาซึ่งเป็นรูปแบบที่ผสมผสานแนวการสอน ภาษาแบบองค์รวมและแนวการสอนแบบแจกลูกผสมคำ นักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดไผ่ล้อม อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม จำนวน 85 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัด การเรียนรู้ภาษาไทยแบบสร้าง เสริม สะสมประสบการณ์ภาษา จำนวน 4 แผน 2) แบบทดสอบความเข้าใจด้านการอ่าน 3) แบบทดสอบหลักภาษาไทย และ 4) แบบทดสอบการเขียนนิทาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า หลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน ร้อยละ 73.89 และการเขียน ร้อยละ 78.56 อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาร้อยละของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนผ่านเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 พบว่ามีนักเรียนผ่านเกณฑ์การอ่านคิดเป็นร้อยละ 70.59. และผ่านเกณฑ์การเขียน คิดเป็นร้อยละ 75.29 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ภาษา การอ่าน การเขียน รูปแบบการสอนภาษาไทย

Abstract

The objective of this research was to develop achievement of Thai language reading and writing of second- grade students by using the Teaching Model of Creating, Supplementing and Accumulating Language Experience based on whole language and phonic-based approaches. Eighty five second-grade students at Pailom School, Muang district, Nakhonprathom province were tested after learning with this model. The research instruments were 1) 4 lesson plans, 2) the tests of comprehension reading, 3) Thai language usage test and 4) story-writing test. The data were analyzed by using percentage, μ (mu) and σ (sigma). The results of this research showed that after learning the students' achievement scores of reading and writing were 73.89 % and 78.56 % at the good level. In addition 70.59% and 75.29% of students had the achievement score of reading and writing at the set-criteria score of 70%.

Keywords: language achievement, reading, writing, Thai language teaching model

1. บทนำ

การศึกษาในศตวรรษที่ 21 ต้องเตรียมคนออกไปเป็นคนที่มีความรู้และเป็นบุคคลพร้อมเรียนรู้ ดังนั้นทักษะที่สำคัญที่สุดของศตวรรษที่ 21 จึงเป็นทักษะของการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย 3R และ 7C 3R ในที่นี้ ก็คือ Reading (การอ่าน) Writing (การเขียน) และ Arithmetics (คิดเลขเป็น) (วิจารณ์ พานิช, 2555: 18-19) จะเห็นว่าการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญซึ่งจะต้องเร่งพัฒนาเพื่อให้เยาวชนไทยมีความพร้อมสำหรับการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นโลกของการสื่อสารที่ต้องอาศัยการอ่านและการเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงข้อมูล ข่าวสาร และความรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกจึงต่างให้ความสำคัญกับการพัฒนาการอ่านและการเขียนของผู้เรียน

แนวทางการสอนให้นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาไทยสามารถอ่าน-เขียนได้ ที่นำมาใช้ในประเทศไทย คือ แนวการสอนภาษาแบบดั้งเดิมที่เริ่มจากการสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา ได้แก่ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด เพื่อให้นักเรียนใช้เป็นองค์ประกอบในการสะกดคำด้วยวิธีการแจกลูกคำและผันอักษร เมื่อนักเรียนสามารถอ่านคำได้ จึงใช้ความรู้จากคำที่อ่านได้ไปเรียนรู้ประโยค ข้อความและเรื่องราว การสอนแบบดั้งเดิมนี้นี้เชื่อว่าการอ่านมีลำดับขั้นตอนแน่นอน เริ่มจากการอ่านออก หรือการถอดสัทลักษณ์ออกเป็นเสียงที่ถูกต้องจากนั้นจึงฝึกให้อ่านได้ คือการเข้าใจความหมาย และอ่านเป็น คือการใช้ประโยชน์จากการอ่าน (บันลือ พลฤกษ์วัน, 2542) เรียกแนวการสอนอ่านในลักษณะนี้ว่าการสอนสะกดคำโดยใช้หน่วยเสียงเป็นฐาน (Phonic-based Approach) อีกแนวทางหนึ่งคือการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541) ได้นำมาเผยแพร่ให้โรงเรียนในสังกัดนำไปใช้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นแนวการสอนที่จัดอยู่ในแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) ซึ่งเน้นการอ่านอย่างมีความหมายจากสื่อการอ่านในชีวิตประจำวัน และพัฒนาจากการอ่านสู่การเขียน อย่างไรก็ตามแนวการสอนให้นักเรียนอ่าน-เขียน ซึ่งเป็นที่ยอมรับของทั่วโลกในปัจจุบันว่ามีประสิทธิภาพ คือแนวการสอนภาษาแบบสมดุล (Balance Language Approach) ที่ผสมผสานแนวการสอนทั้งสองแนวทางนี้เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม (Steinberg, 1998 quoted in Soderman et al, 1999: 22) ในสหรัฐอเมริกา มีโปรแกรมการสอนอ่านแบบภาษาสมดุลที่ชื่อว่า RTW (Reading their Way) ซึ่งพัฒนาขึ้นใช้ในโรงเรียนของชุมชนเมือง Augusta มลรัฐเวอร์จิเนีย ที่เริ่มตั้งแต่ระดับอนุบาลศึกษา และเกรด 1 จนถึงเกรด 12 เป็นโปรแกรมการสอนอ่านที่จัดเวลาอย่างเพียงพอแก่การฝึกฝนทักษะทั้งการอ่านและการเขียนด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย และตอบสนองความต้องการของนักเรียนเป็นรายบุคคล จากการศึกษาพบว่าเมื่อสิ้นปีการศึกษาผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ภาษาในภาพรวมดีขึ้น (Donat, 2006: 307) สำหรับประเทศไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมได้รับทุนสนับสนุนโครงการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนอ่าน-เขียน ที่ช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียน เมื่อปี พ.ศ. 2543 คณะนักวิจัยในโครงการได้พัฒนารูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริม สะสมประสบการณ์ภาษา โดยผสมผสานข้อดีของแนวการสอนภาษาทั้งสองแนวทางไว้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน และได้นำรูปแบบการสอนนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาไทย ทั้งด้านการอ่านออก ความเข้าใจในการอ่านและการเขียน ตลอดจนความสามารถในการคิดและนิยักรักการอ่าน ของนักเรียนให้สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนและสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนปกติในโรงเรียน (สมจิต จันทรฉายและคณะ, 2544)

จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2559 ด้านภาษาของโรงเรียนวัดไผ่ล้อม (พูลประชาอุปถัมภ์) (2559) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์นิเทศก์การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู พบว่าได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 48.21 อยู่ในระดับที่ยังไม่น่าพอใจ นอกจากนี้ จากการสังเกตสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 พบว่า นักเรียนอ่านหนังสือจากหนังสือแบบเรียนเป็นหลัก การฝึกอ่านจากสื่อการอ่านอื่น ๆ ที่นักเรียนในวัยนี้สนใจ เช่น นิทาน เพลง คำกลอน หนังสือประเภทสาระน่ารู้ต่าง ๆ มีน้อย กิจกรรมการฝึกเขียนไม่หลากหลาย โดยเฉพาะการฝึกเขียนให้นักเรียนได้ถ่ายทอดเรื่องราวอย่างอิสระตามความคิดสร้างสรรค์ หรือการเขียนตามความสนใจของผู้เรียนมีอยู่น้อยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลสำรวจสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย

โดย วัชรภรณ์ วัตรสุข (2559) ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำรูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริม สะสม ประสบการณ์ภาษาไปใช้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้และสื่อการเรียนรู้ในกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริม สะสม ประสบการณ์ภาษาที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียน โดยนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาที่เรียนในรายวิชาการศึกษาศาสตร์ และนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทยในโรงเรียนร่วมกันดำเนินการภายใต้การนิเทศของผู้วิจัย ซึ่งประโยชน์จากการวิจัยนี้ นอกจากจะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอนนี้แล้ว ยังได้ข้อความรู้ในการเสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริม สะสม ประสบการณ์ภาษาให้มีประสิทธิภาพในระดับชั้นที่สูงขึ้น

2. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนวัดไผ่ล้อมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบสร้างเสริม สะสม ประสบการณ์ภาษา

3. สมมติฐานในการวิจัย

3.1 หลังเรียนผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนอยู่ในระดับดี (มีคะแนนเฉลี่ยการอ่านและการเขียนร้อยละ 70)

3.2 หลังเรียนนักเรียนทุกคน (ร้อยละ 100) มีผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนอยู่ในระดับดี (มีคะแนนการอ่านและการเขียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70)

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 รูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริมสะสมประสบการณ์ภาษา

รูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริม สะสม ประสบการณ์ภาษา เป็นรูปแบบการสอนที่สมจิต จันทรฉายและคณะ (2544) ได้พัฒนาขึ้นสำหรับเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนให้เด็กที่เริ่มเรียนภาษามีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียน โดยนำหลักการสำคัญที่เป็นจุดเด่นของแนวการสอนภาษาไทยแบบแจกลูกประสมคำและภาษาแบบองค์รวมมากำหนดเป็นหลักการทำงานของรูปแบบ คือ 1) พัฒนาทักษะภาษาอย่างบูรณาการเริ่มจากการฟังสู่การพูด และการอ่านสู่การเขียน 2) ภาษาเป็นเครื่องมือในการคิดและสื่อความหมาย ดังนั้นการพัฒนาทักษะทางภาษาจะใช้เนื้อหาสาระที่นักเรียนสนใจและสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของนักเรียน 3) ฝึกหลักการอ่านสะกดคำและผันอักษรให้นักเรียนเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำใหม่ได้ด้วยตนเอง 4) การรับรู้และการถ่ายทอดสาระจะมีประสิทธิภาพเมื่อบุคคลมีความตั้งใจ มีความรู้เดิม มีการจัดโครงสร้างของสารเป็นอย่างดี 5) กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาควรตอบสนองความสามารถทางสติปัญญาที่แตกต่างกันของบุคคล จึงควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายตอบสนองความถนัดของสมองซีกซ้ายและซีกขวอย่างสมดุล 6) ในการเรียนรู้ควรสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นประสบการณ์เดิม และการสะสมประสบการณ์ทางภาษา 7) สิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาและการพัฒนานิสัยรักการอ่าน จึงควรให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับหนังสือและสื่อการอ่านต่าง ๆ การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่อิสระ ผ่อนคลาย และมีปฏิสัมพันธ์ทางบวกระหว่างครูและนักเรียน 8) บทบาทของครูคือตัวแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องและผู้มีนิสัยรักการอ่าน ครูมีหน้าที่ชี้แนะและช่วยเหลือการเรียนรู้ภาษาให้กับนักเรียน รูปแบบการสอนแบบสร้างเสริม สะสม ประสบการณ์ภาษาใช้หนังสือประเภทต่าง ๆ เป็นสื่อการอ่าน เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่าน-เขียนด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมทักษะการฟังสู่การพูด และการอ่านสู่การเขียน ตามขั้นตอนของรูปแบบการสอนที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) **ขั้นสร้างประสบการณ์ก่อนอ่าน** เป็นขั้นเตรียมความพร้อมในการอ่าน เพื่อให้นักเรียนมีประสบการณ์ที่เป็นพื้นฐานในการอ่าน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับหนังสือ ได้แก่ ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง ชื่อผู้เขียน ภาพประกอบ สารบัญ ปกหน้า ปกหลัง การเปิดหนังสือ การสร้างประสบการณ์ของเรื่องทีอ่าน จากการสนทนาเกี่ยวกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของเรื่อง ได้แก่ ตัวละคร สถานที่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การคาดเดาเรื่อง และการอ่านหนังสือให้ฟัง
- 2) **ขั้นสร้างประสบการณ์การอ่าน** เป็นขั้นพัฒนาทักษะการอ่านและสร้างความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ด้วยกิจกรรมที่ครูและนักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน และให้นักเรียนฝึกอ่าน การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การให้นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ การแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนจำเรื่องได้และมีความเข้าใจจากการอ่าน
- 3) **ขั้นสร้างเสริมทักษะทางภาษา** เป็นขั้นเรียนรู้หลักภาษา ได้แก่ การอ่านสะกดคำด้วยการวิธีการแจกลูกคำและผันอักษร การฝึกทักษะด้านการฟัง-ดู พูด และอ่าน ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ
- 4) **ขั้นสร้างผลงานตามความสนใจ** เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเขียนอย่างหลากหลาย เพื่อนำความรู้เกี่ยวกับภาษาไปใช้ในการสื่อสาร และถ่ายทอดความคิดของตนตามจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

4.2 ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

4.3 ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่วัดได้จากแบบทดสอบหลักภาษาไทย และแบบประเมินการเขียนนิทานรวมกัน

5. วิธีดำเนินการวิจัย

5.1 ขอบเขตการวิจัย

5.1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไผ่ล้อม ซึ่งศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3 ห้อง รวม 85 คน

5.1.2 ตัวแปร ประกอบด้วย

- 1) ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยรูปแบบสร้าง เสริม สะสมประสบการณ์ภาษา
- 2) ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่าน และการเขียน

5.1.3 ระยะเวลาในการทำวิจัย ใช้เวลาสอน 4 สัปดาห์ ๆ ละ 1 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 4 แผน

5.1.4 เนื้อหาที่สอน ใช้หนังสือนิทานเป็นสื่อการอ่าน แผนละ 1 เล่ม แต่ละห้องใช้นิทาน 4 เรื่อง 3 เรื่องแรก ใช้นิทานชุดราชากะตาศี โดย ปรีดา ปัญญาจันทร์ (2545) เล่มที่ 1-3 ซึ่งแต่ละเล่มนอกจากสาระในนิทานแล้วยังแฝงการเรียนรู้การสะกดคำ ดังนี้ เล่มที่ 1 ตอนคาถาดี เรียนรู้คำที่สะกดด้วยสระเดี่ยว เล่มที่ 2 ตอนถาษีหะ เรียนรู้คำที่สะกดด้วยสระผสม เล่มที่ 3 ตอนคาถาถาษี เรียนรู้คำที่มีตัวสะกด สำหรับนิทานเรื่องที่ 4 แต่ละห้องเลือกนิทานที่นักเรียนชอบมาห้องละ 1 เรื่อง จัดทำเป็นหนังสือเล่มใหญ่นำมาใช้สอน นิทานที่ใช้ ได้แก่ กบกับหนู โดย คราวดี เกนัย (2555) นอนแล้วนะ พระจันทร์ โดย สุกลักษณ์ พูนสินบุรณะกุล (2555) และ ปุ๋ยกษัยากสวย โดย ชัยพร พานิชรุทติวงศ์ (2555)

5.2 เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือการวิจัย

5.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนตามรูปแบบสร้าง เสริม สะสมประสบการณ์ภาษา จำนวน 4 แผน แหล่งข้อมูลที่นำมาใช้ในการเขียนแผนได้จากเอกสารต่อไปนี้ แนวการสอนของรูปแบบ หลักการสอนสะกดคำ แจกลูกภาษาไทย การจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียน สื่อการสอนภาษาไทย จากนั้นนำแผนการสอนที่เขียนขึ้นให้อาจารย์นิเทศก์เป็นผู้ตรวจและนำแผนไปปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ แผนการสอนที่นำไปใช้สอนมีสาระทั้ง 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่	จุดประสงค์	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้	การประเมิน
1. ส ร ี ำ ง ประสบการณ์ ก่อนอ่าน	1. บอกส่วนประกอบของหนังสือได้ 2. บอกองค์ประกอบของนิทานได้ 3. สนทนาประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับนิทานที่อ่านได้ 3. อ่านและบอกความหมายของคำศัพท์ในนิทานได้	1. ครูแนะนำส่วนประกอบของหนังสือ 2. ครูและนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับชื่อเรื่อง ตัวละคร ฉาก/ภาพประกอบเรื่อง 3. นักเรียนร่วมสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน 4. ครูอ่านนิทานให้ฟัง 5. นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อรู้จักคำและความหมายของคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน	- หนังสือนิทาน - บัตรคำ บัตรภาพ - เกมพัฒนาทักษะการจำ ร ู ป ค ำ แ ล ะ ความหมาย เช่น เกมทายคำ เกมฝึกสะกดคำ เกมต่อคำ เกมจับคู่ภาพกับคำ เป็นต้น	- การฟัง การดู การพูดสื่อสาร
2. ส ร ำ ง ประสบการณ์ การอ่าน	1.อ่านออกเสียงนิทานได้ 2.ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ 3. เล่าเรื่องย้อนกลับได้ 4. สรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้	1.อ่านหนังสือร่วมกัน 2. ฝึกอ่านร่วมกัน 3. ตอบคำถามในเรื่องที่อ่าน 4. เรียงลำดับภาพประกอบนิทาน 5.แข่งขันเล่านิทานจากภาพประกอบนิทาน 6. แสดงบทบาทสมมติของตัวละครในนิทาน	- หนังสือนิทานเล่มใหญ่ - คำถาม - ภาพประกอบนิทาน - หุ่นมือตัวละคร	- การอ่านออกเสียง - การเล่าเรื่อง - ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน(การลำดับเหตุการณ์ การสรุปและบอกข้อคิดที่ได้)
3. ส ร ำ ง เสริม ทักษะทาง ภาษา	1. บอกชื่อพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ ตัวสะกด และออกเสียงได้ถูกต้อง 2.สะกดคำที่สะกดด้วยสระเดี่ยวเสียงยาวและสระเดี่ยวเสียงสั้นได้ 3.สะกดคำที่สะกดด้วยสระผสมเสียงยาวและสระผสมเสียงสั้นได้ 4. ผันคำตามเสียงวรรณยุกต์ทั้งพยัญชนะเสียงกลาง สูงและต่ำ 5. อ่านและเขียนคำที่สะกดด้วยมาตราตัวสะกดได้	1. สอนการอ่านสะกดคำและแจกลูกคำที่ผสมด้วยสระเดี่ยวเสียงยาว และสระเดี่ยวเสียงสั้น 2.สอนการอ่านสะกดคำและแจกลูกคำที่ผสมด้วยสระผสมเสียงยาวและสระผสมเสียงสั้น 3. ผันคำตามเสียงวรรณยุกต์ด้วยพยัญชนะเสียงกลาง สูงและต่ำ 4. อ่านและเขียนคำที่สะกดด้วยมาตราตัวสะกด	- ตารางแจกลูกคำ - กระดานผสมคำ - ซองเลื่อนบัตรผสมคำ - เพลงพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ และตัวสะกด - แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ และเขียนคำ - การเคลื่อนไหวร่างกายประกอบเพลง	- การอ่านสะกดคำ แจกลูก - การอ่านคำใหม่ - การเขียนคำใหม่ -การอ่าน-เขียนคำและประโยค

ขั้นที่	จุดประสงค์	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้	การประเมิน
4. สร้างผลงานตามความสนใจ	1.เขียนถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์ เรื่องราวและความรู้สึกของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ 2. เขียนนิทานเลียนแบบเรื่องที่สามารถอ่านได้ 3. เขียนนิทานตามความคิดสร้างสรรค์ได้	1.กิจกรรมฝึกการเขียนคำ/ประโยค/ข้อความต่าง ๆ อย่างหลากหลาย เช่น คาถาของฤาษี อาหารที่ชอบ กีฬาที่ชอบ สัตว์ที่ชอบ การเขียนวิธีการ ขั้นตอนการทำงาน เช่น วิธีทำป๊อบ วิธีล้างมือ 2. การเขียนบรรยายภาพ 3.การทำหนังสือเล่มเล็ก เช่น สัตว์กลางวัน และสัตว์กลางคืน 4. การเขียนนิทานประกอบภาพ	วัสดุ อุปกรณ์การเขียน ได้แก่ กระดาษ ดินสอ สีไม้ สีเทียน วัสดุ อุปกรณ์การทำหนังสือ ได้แก่ กระดาษปกที่เจาะกระดาษ เครื่องเจาะกระดาษ ห่วงร้อยสันหนังสือ เป็นต้น	- การเขียนเพื่อถ่ายทอดและสื่อสารตามความต้องการอย่างอิสระและสร้างสรรค์

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1) แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน สร้างเป็นแบบเลือกตอบ มี 3 ตัวเลือก ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน จำนวน 10 ข้อ เพื่อทดสอบความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นำแบบทดสอบนี้ไปให้อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาจำนวน 3 คน เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อกระทงคำถามและจุดมุ่งหมายของคำถาม และนำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) พบว่า มีค่า IOC ระหว่าง 0.66-1.00 แสดงว่าแบบทดสอบมีความตรงเชิงเนื้อหา นำแบบทดสอบนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดไผ่ล้อม ที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ พบว่า มีค่าความยาก-ง่าย อยู่ระหว่าง 0.65-0.87 มีค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.24-0.64 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.779

2) แบบทดสอบหลักภาษาไทย เกี่ยวกับการสะกดคำและแจกลูก สร้างเป็นแบบเลือกตอบมี 3 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ มีค่า IOC ระหว่าง 0.66-1.00 มีค่าความยาก-ง่าย อยู่ระหว่าง 0.65-0.84 และมีค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.26-0.45 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.678

3) แบบประเมินการเขียนนิทาน เป็นแบบประเมินแบบรูบริก ใช้ประเมินคุณภาพขององค์ประกอบกรเขียนนิทาน ในด้านต่าง ๆ 3 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบของหนังสือนิทาน ความถูกต้องของการเขียน และความคิดสร้างสรรค์ แต่ละด้านแบ่งมาตราส่วนการประเมินค่าเป็น 4 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน 2 คน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่วิเคราะห์ด้วยสถิติ Pearson Product moment correlation เท่ากับ 0.765

5.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.3.1 แบบแผนการทดลอง เป็นรูปแบบการทดลองแบบก่อนการทดลอง (pre-experimental design) แบบการศึกษารายกรณี (one-shot case study) (วิลเลอร์ วรจิตตานนท์, 2549: 94) มีการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนให้กับผู้เรียน และทดสอบหลังเรียน

5.3.2 การดำเนินการทดลอง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริมประสบการณ์ภาษา จำนวน 4 แผน ใช้เวลา 4 สัปดาห์ หลังจากนั้นนักเรียนได้รับการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบหลักภาษาไทย และแบบประเมินการเขียนนิทาน

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

5.4.1 ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียน วิเคราะห์ได้จากคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากแบบทดสอบด้านการอ่านของนักเรียนทุกคนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และวิเคราะห์ค่าร้อยละของนักเรียนที่ได้คะแนนด้านการอ่านตามเกณฑ์ร้อยละ 70

5.4.2 ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนของนักเรียน วิเคราะห์ได้จากคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากแบบทดสอบหลักภาษาไทยและแบบประเมินการเขียนนิทานของนักเรียนทุกคนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และวิเคราะห์ค่าร้อยละของนักเรียนที่ได้รับคะแนนด้านการเขียนตามเกณฑ์ร้อยละ 70

6. ผลการวิจัย

6.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยร้อยละผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน และการเขียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 หลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนสร้าง เสริม สะสมประสบการณ์ภาษา

ระดับชั้น	ผลสัมฤทธิ์การอ่าน				ผลสัมฤทธิ์การเขียน			
	μ	% μ	σ	ผล	μ	% μ	σ	ผล
ป.2/1 (31 คน)	7.42	74.19	2.63	ระดับดี	15.74	78.71	2.95	ระดับดี
ป.2/2 (29 คน)	7.34	73.45	2.06	ระดับดี	13.87	3.56	3.56	ระดับดี
ป.2/3 (25 คน)	7.40	74.0	2.38	ระดับดี	14.68	73.4	3.44	ระดับดี
รวม 85 คน	7.39	73.89	2.34	ระดับดี	14.79	78.56	3.05	ระดับดี

6.2 ร้อยละของนักเรียนที่มีความสามารถด้านการอ่าน และการเขียน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 2 ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 หลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนสร้าง เสริม สะสมประสบการณ์ภาษา

ระดับชั้น	ผลสัมฤทธิ์การอ่าน				ผลสัมฤทธิ์การเขียน			
	จำนวนนักเรียน (คน)		ร้อยละ(%)ของนักเรียน		จำนวนนักเรียน (คน)		ร้อยละ(%)ของนักเรียน	
	ผ่านเกณฑ์	ไม่ผ่านเกณฑ์	ผ่านเกณฑ์	ไม่ผ่านเกณฑ์	ผ่านเกณฑ์	ไม่ผ่านเกณฑ์	ผ่านเกณฑ์	ไม่ผ่านเกณฑ์
ป.2/1 (31 คน)	23	8	74.19	25.81	27	4	87.10	12.90
ป.2/2 (29 คน)	19	10	65.52	34.48	20	9	68.97	31.03
ป.2/3 (25 คน)	18	7	72.0	28.0	17	8	68.0	32.0
รวม 85 คน	60	25	70.59	29.41	64	21	75.29	24.71

7. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

7.1 จากตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์การอ่านของนักเรียนในภาพรวมได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 73.89 และการเขียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 78.56 อยู่ในระดับดี เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้จะเป็นผลเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยรูปแบบการสอนสร้างเสริม สะสมประสบการณ์ภาษา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ช่วยเพิ่มประสบการณ์การอ่านจากสื่อการอ่านที่หลากหลายให้กับนักเรียน ในการวิจัยนี้ได้ใช้สื่อนิทานที่เป็นสื่อการอ่านที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนในระดับชั้น ป.1-ป.3 ซึ่งอยู่ในวัย 6-8 ปี การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 1 ของรูปแบบการสอน เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนนำประสบการณ์เดิม และการคาดเดาเรื่องราวจากชื่อเรื่องและเหตุการณ์ของเรื่องมาช่วยพัฒนาความสนใจและความเข้าใจในการอ่าน ในชั้นที่ 2 การสร้างประสบการณ์การอ่าน เป็นชั้นที่ใช้คำถามเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนและใช้กิจกรรมหลังการอ่านที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนจดจำเรื่องราวได้และมีความเข้าใจสิ่งที่อ่าน ในชั้นที่ 3 เป็นชั้นสร้างทักษะการอ่าน จากการสอนหลักการแจกลูกผสมคำเพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการอ่านได้ด้วยตนเองเมื่อต้องพบคำศัพท์ใหม่ ซึ่งนำไปสู่การเขียนได้ถูกต้อง และในชั้นที่ 4 สร้างผลงานตามความสนใจ โดยจัดกิจกรรมการเขียนที่หลากหลายให้กับนักเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนอยู่ในระดับดีตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

7.2 จากตารางที่ 2 นักเรียนร้อยละ 70.59 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์การอ่านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 นักเรียนอีกร้อยละ 29.41 ไม่ผ่านเกณฑ์ และมีนักเรียนร้อยละ 75.29 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์การเขียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 นักเรียนอีกร้อยละ 24.71 ไม่ผ่านเกณฑ์ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ให้นักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์ ทั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านส่วนใหญ่ไม่ผ่านเกณฑ์การเขียนด้วย และผู้ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การเขียน ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์จากแบบทดสอบหลักภาษาไทยที่เป็นความรู้เกี่ยวกับการอ่าน-เขียนคำ ดังนั้นจึงอนุมานได้ว่า การสะกดคำและแจกลูกเป็นพื้นฐานการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Juel (1988) ซึ่งติดตามพัฒนาการการอ่านและเขียนของนักเรียนตั้งแต่ระดับเกรด 1- เกรด 4 พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านด้อยที่สุดเมื่อเรียนในระดับเกรด 4 คือผู้ที่ขณะเรียนในระดับเกรด 1 ไม่ใส่ใจการอ่านแจกลูกผสมคำ ดังนั้นจึงขาดทักษะการอ่าน ไม่สามารถจำคำได้ นักเรียนเหล่านี้จะไม่ชอบการอ่านและอ่านหนังสือน้อย ทำให้ขาดโอกาสพัฒนาคำศัพท์ จึงไม่สามารถเข้าถึงความรู้หรือความคิดรวบยอดใหม่ ๆ ได้เมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้นหากต้องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียน จึงควรพัฒนาความรู้และทักษะการอ่านแจกลูกผสมคำ เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการอ่านคำใหม่ได้ด้วยตนเอง และควรเพิ่มประสบการณ์ในการอ่านจากสื่อการอ่านที่หลากหลายโดยจัดเวลาสำหรับการอ่านให้มากขึ้น ทั้งนี้จากการวิจัยโดย Marzano (2000, quoted in Donat, 2006) พบว่า การจัดเวลาในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนมีความสัมพันธ์เป็นอย่างสูงกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน ในงานวิจัยนี้ได้วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล ทำให้ทราบว่านักเรียนคนใดมีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับใดทำให้สามารถวางแผนพัฒนาผู้เรียนเป็นรายบุคคลให้ประสบความสำเร็จในการอ่านและเขียน ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษาที่ทั่วโลกต่างเห็นว่าความสำเร็จของเด็กทุกคนคือเป้าหมายของการจัดการศึกษาโดย“ไม่มีเด็กคนใดที่ถูกทอดทิ้ง” (No child left behind) (Wikipedia, 2017)

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

- 1) ควรมีการวิจัยและพัฒนากิจกรรมการสอนอ่านและสอนเขียนที่ช่วยส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนส่งเสริมการพัฒนาสื่อการอ่านที่เหมาะสมกับเด็กในวัยเริ่มเรียนภาษาไทยให้มากขึ้น
- 2) ควรมีการวิจัยและพัฒนาการสอนสะกดคำ แจกลูกสำหรับเด็กในวัยเริ่มเรียนภาษาไทย ตลอดจนการวิจัยพัฒนาสื่อการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูกที่มีประสิทธิภาพ เพื่อช่วยส่งเสริมการสอนอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการและเป็นที่น่าสนใจสำหรับผู้เรียน

8.2 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

การนำรูปแบบการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริม สะสมประสบการณ์ภาษา ไปใช้ในโรงเรียน ควรจัดเวลาสำหรับกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านและการเขียนอย่างเพียงพอและสมดุลในแต่ละระดับชั้น กล่าวคือ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ควรให้เวลาสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูก เพื่อช่วยให้นักเรียนอ่านออก และอ่านคำใหม่ได้ด้วยตนเอง โดยไม่ละเลยการอ่านเพื่อความเข้าใจจากสื่อการอ่านต่าง ๆ นอกเหนือจากแบบเรียน เพื่อพัฒนาการคิดวิเคราะห์และสร้างนิสัยรักการอ่าน ในระดับชั้นประถมปีที่ 2 ควรส่งเสริมการอ่านตามความสนใจของนักเรียนให้มากขึ้นจากสื่อการอ่านต่าง ๆ และพัฒนาการอ่านสู่การเขียนด้วยกิจกรรมการเขียนที่สนุกสนานและน่าสนใจเพื่อให้เด็กประสบความสำเร็จในการอ่านและการเขียน

9. เอกสารอ้างอิง

- ศราวดี เกษม (2555). กบกับหนู. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬา.
- ชัยพร พานิชรุทติวงศ์ (2555). ปุ๋ยเกษียณอายุ. กรุงเทพฯ: นานามีบุ๊กส์.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2542). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ปรีดา ปัญญาจันทร์ (2545). นิทานชุดราชาเกษียณ. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิไลพร วรจิตตานนท์. (2549). วิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- วัชรภรณ์ วัตรสุข. (2559). ปัญหาภาษาไทยสู่การวิจัย. ค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2560 จาก <https://www.gotoknow.org/posts/152428>
- สุภลักษณ์ พูนสินบุรณะกุล (2555) .นอนแล้วนะพระจันทร์. กรุงเทพฯ: ห้องเรียน.
- สมจิต จันทรฉาย, อาภรณ์ ใจเที่ยง และดร.ณิ โกเมนเอก. (2544). การพัฒนารูปแบบและชุดปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาไทยแบบสร้างเสริม สะสมประสบการณ์ภาษาเพื่อพัฒนาการคิดและนิสัยรักการอ่านสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. นครปฐม: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). รายงานการดำเนินงานโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ปีงบประมาณ 2540. กรุงเทพฯ: ศุภสภาลาดพร้าว.
- โรงเรียนวัดไผ่ล้อม (พุลประชาอุปถัมภ์). (2559). รายงานประจำปี 2559 โรงเรียนวัดไผ่ล้อม (พุลประชาอุปถัมภ์). นครปฐม: โรงเรียนวัดไผ่ล้อม . (อัสสำเนา).
- Donat, D.J. (2006). Reading their way: A balanced approach that increases achievement. *Reading & Writing Quarterly*, 22 (6) 305-323.
- Juel, C. (1988). Learning to read and write: A longitudinal study of 54 children from first through fourth grades. *Journal of Educational Psychology*, 80, 437-447.
- Soderman, A.K., Gregory, K.M., & O'Neill, L.T. (1999). *Scaffolding Emergent Literacy: A child-centered approach for preschool through grade 5*. Boston: Allyn and Bacon.
- Wikipedia. (2017). *No Child Left Behind Act*. Retrieved 10 June, 2017 from https://en.wikipedia.org/wiki/No_Child_Left_Behind_Act

ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

The Effects of Cooperative Learning with Jigsaw Technique on English Reading Skill of Undergraduate Students

พุทธนาถ สวัสดิ์โยธิน¹ สรพล จิระสวัสดิ์² และวิลาสินี พลอยล้อมแสง²

¹สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

²ดร. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

budd_oc@hotmail.com

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์วิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ กับกลุ่มที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 72 คน ใช้การสุ่มแบบกลุ่มจัดเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจ ผลการวิจัย พบว่า 1) คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน 2) คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มควบคุมสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน 3) คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มควบคุมสูงกว่ากลุ่มทดลอง คะแนนกลุ่มควบคุม คือ 23.37 และคะแนนกลุ่มทดลอง คือ 20.32 และ 4) ความพึงพอใจของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดโดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.54

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคจิ๊กซอว์ การจัดการเรียนรู้แบบปกติ ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

Abstract

The research objectives were to: 1) study and compare achievement on English reading skill of undergraduate students studied with cooperative learning with jigsaw technique and with traditional teaching methods; 2) study student satisfaction for learning with jigsaw technique. The 72 students were divided into the experimental and the control group by Cluster Random Sampling. Research tools consisted of lesson plans based on cooperative learning with jigsaw technique, the pre-test and post-test English reading test, and the satisfaction questionnaires. The results revealed that 1) the post-test average score was higher than the pre-test of the experiment group. 2) The post-test average score was higher than the pre-test of the control group. 3) The post-test average scores of the experiment group and control group